

Muhteşem

Büyücüsi

L. Frank Baum

Çeviren: Celâl Üster

3.
baskı

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

The Wonderful Wizard of Oz, L. Frank Baum

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2022

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4717-5

1. Basım: 2022

3. Basım: 1000 adet, Aralık 2023

Çeviren: Celâl Üster

Kapak Resmi: W. W. Denslow

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Seda Ateş

Düzeltili: Mustafa Aydın

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Muhteşem
Oz Büyücüsü

L. FRANK BAUM

Çeviren: Celâl Üster

L. FRANK BAUM

1856'da Chittenango, New York'ta doğdu. Kariyerine gazete muhabiri olarak başlayan Amerikalı yazar, *Muhteşem Oz Büyücüsü* ve onun devam kitapları başta olmak üzere, çocuklar için kaleme aldığı kitaplarıyla tanındı. "Oz" serisinden on dört kitabın yanı sıra çok sayıda roman, öykü, şiir ve senaryo yazdı. Eserlerinin sahneye ve ekrana uyarlanması için çok çabaladı; *Muhteşem Oz Büyücüsü*'nün 1939 yılındaki uyarlaması 20. yüzyıl sinemasına damgasını vurdu. L. Frank Baum, 1919 yılında hayata veda etti.

İçindekiler

Öndeyiş	9
Kasırga	11
Mıncırıklar'la Buluşma	16
Dorothy'nin Korkuluk'u Kurtarışı.....	24
Ormandan Geçen Yol.....	32
Teneke Oduncu'nun Kurtarılması	38
Ödle Aslan	46
Yüce Oz'a Yolculuk	53
Tekinsiz Gelincik Tarlası	60
Tarlafarelerinin Kraliçesi	68
Kapıların Bekçisi.....	74
Oz'un Göz Kamaştırıcı Zümrüt Kenti.....	82
Kötü Kalpli Cadı'nın Peşinde	96
Kurtuluş	110
Kanatlı Maymunlar	115
Oz'un Korkunç Yüzü Ortaya Çıkıyor	123
Yüce Madrabaz'ın Sihirbazlığı	134

Balon Uçup Gidiyor	139
Güney Yollarında	144
Dövüşken Ağaçların Saldırısı Altında	150
Zarif Porselenler Ülkesi'nde.....	155
Aslan Ormanlar Kralı	162
Bozukluklar Ülkesi	166
Glinda Dorothy'nin İsteğini Gerçekleştiriyor.....	170
Dorothy Evine Kavuşuyor	176

Bu kitap dostum ve yoldaşım karıma adanmıştır.

L. F. B.

Öndeyiş

Halk hikâyeleri, söylenceler, destanlar ve peri masalları çağlar boyunca çocukların başucundan eksik olmamıştır, çünkü her sağlıklı çocuk fantastik, olağanüstü ve besbelli gerçektışı öykülere çekincesiz ve içgüdüsel bir sevgi duyar. Grimm Kardeşler'in, Andersen'in kanatlı perileri çocuksu yüreklere insan yaratılarının hepsinden daha fazla mutluluk vermiştir.

Ne var ki, kuşaklarca okunmuş olan eski zaman masallarının artık çocukların kitaplığında "tarihteki yerini almış olduğu" söylenebilir; çünkü yazarların her masalda korkutucu bir ahlak dersi vermek amacıyla uydur-

dukları insanın kanını donduran bütün o ürkünç olaylarla birlikte o alışılmış cinler, cüceler ve perilerin de ortadan kalktığı daha yeni “masallar”ın vakti gelmiş bulunuyor. Çağdaş eğitimin içinde ahlak zaten vardır; o yüzden, çağdaş çocuk masallarda yalnızca eğlence arar ve hoş olmayan tüm olayları bile isteye bir yana bırakır.

Muhteşem Oz Büyücüsü hikâyesi, bu düşünceyle, yalnızca ve yalnızca bugünün çocuklarını mutlu etmek için yazıldı. Biricik amacı, merak ve neşenin korunup dertlerin ve karabasanların kovulduğu çağdaştırılmış bir peri masalı olmak.

L. Frank Baum
Chicago, Nisan 1900

1

Kasırğa

Dorothy, göz alabildiğine uzanan Kansas kırlarının ortasında, ikisi de çiftçilikle uğraşan Henry Amca ve karısı Em Teyze'yle birlikte yaşıyordu. İnşaatta kullanacakları keresteleri kilometrelerce uzaktan yük arabasıyla taşımak zorunda kaldıkları için evleri avuçiçi kadardı. Dört duvar, döşeme ve tavandan oluşan tek odalı bir ev; odanın içinde de eski püskü bir ocak, tabak çanağı koydukları bir mutfak dolabı, üç dört iskemle ve iki yatak. Odanın bir köşesindeki büyük yatakta Henry Amca ile Em Teyze yatıyordu, öbür köşedeki küçük yatakta ise Dorothy. Evin ne tavan arası vardı ne de kileri — yal-

nızca önüne çıkan bütün yapıları yerle bir edebilecek güçteki o korkunç kasırgalardan biri patlarsa ailenin canını atabileceği, kasırga sığınağı denen küçük bir çukur kazılmıştı yere. Bu küçük, karanlık çukura döşemenin ortasındaki kapak kaldırılarak merdivenle iniliyordu.

Dorothy kapının ağzında durup çevreye baktığında, her yana yayılan sonsuz çayırlardan başka bir şey görmedi. Dört bir tarafta, gökyüzüyle yeryüzünün birleştiği uçsuz bucaksız düzlüklerde tek bir ağaç, tek bir ev bile görünmüyordu. Sürülmüş toprağı kurutup damar damar çatlamış boz bir alana döndüren güneş, uçlarını kavurduğu uzun yaprakları da tüm çevre gibi bozlaştırdığı için artık çimenler bile yeşil değildi. Gerçi ev eskiden boyanmıştı, ama güneşin kabarttığı boyayı yağmurlar alıp götürdüğünden artık ev de her yer gibi soluk, boz bir renge bürünmüştü.

Em Teyze buraya ilk geldiğinde genç ve hoş bir kadındı, ama güneş ve rüzgâr onu da değiştirmişti. Bakışlarındaki pırıltıdan eser kalmamış, gözlerinin ferisi sönmüştü; yanakları ve dudaklarının kırmızılığı yok olup gitmiş, yüzü sararıp solmuştu. Bir deri bir kemik kalmıştı, yüzü artık hiç gülmüyordu. Yetim kalan Dorothy yanına ilk geldiğinde Em Teyze bu çocuğun attığı kahkahalar karşısında ne yapacağını şaşırıyor, Dorothy'nin şen sesi ne zaman kulağına çalınsa bir çığlık atıp elini göğsüne bastırıyordu; küçük kızın hâlâ gülünecek bir şey bulmasına şaşkınlıkla bakmadan edemiyordu.

Henry Amca hiç gülmezdi. Sabahın köründen hava kararınca kadar çalışıp çabalardı, neşe nedir bilmez-

di. Koca sakalı kırışmış, partial botlarının rengi atmıştı; suratını asar, somurtur durur, pek az konuşurdu.

Dorothy'yi bir tek Toto güldürür, tek mil çevresi gibi karalar bağlamaktan kurtarırdı. Toto insanın içini karartmazdı; komik, minicik burnunun iki yanındaki küçük kara gözlerini neşeyle kırıştıırıp duran, uzun yumşacık tüylü, ufacık siyah bir köpekti. Dorothy sabah-tan akşama kadar gününü gün eden Toto'yla koşturup oynar, onu canı gibi severdi.

Ama bugün oyun oynamıyorlardı. Henry Amca kapının önünde oturmuş, her zamankinden daha da karanlık görünen göğe kaygılı gözlerle bakıyordu. Dorothy de Toto'yu kucağına almış, kapının ağzında duruyor, gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Em Teyze ise bulaşık yıkıyordu.

Rüzgârın kuzeyden inler gibi estiğini duydular; Henry Amca ile Dorothy yüksek çimenlerin yaklaşan karsırganın önünde dalga dalga eğildiğini görebiliyorlardı. Derken havada güneyden gelen keskin bir ıslık sesi duyuldu ve bakışlarını o yana çevirince o yöndeki çimenlerin de hafif hafif dalgalandığını gördüler.

Henry Amca birden yerinden kalktı.

“Kasırga yaklaşıyor, Em,” diye seslendi karısına. “Ben gidip hayvanlara bir göz atayım.” Sonra da ineklerle atların durduğu ağıllara seğırtti.

Em Teyze bulaşıkları bırakıp kapının önüne çıktı. Tehlikenin yaklaştığını bakar bakmaz anladı.

“Çabuk, Dorothy!” diye haykırdı. “Çabuk sığınağı koş!”

Toto Dorothy'nin kucağından yere atladığı gibi yatağın altına girdi, kız da onu yakalamak için arkasından fırladı. Korkuya kapılan Em Teyze döşemedeki kapağı ardına kadar açıp merdivenlerden küçük karanlık çukura indi. Dorothy de sonunda köpeği yakaladı ve teyzesinin ardından koştu. Odanın ortasına geldiğinde rüzgâr büyük bir çığlık kopardı, ev öyle bir sarsıldı ki Dorothy'nin ayağı kaydı ve yere yuvarlandı.

Derken tuhaf bir şey oldu.

Ev birkaç kez fırıl fırıl döndükten sonra yavaşça havalandı. Dorothy bir balonun içinde göğe yükseldiğini sandı.

Kuzey ve güney rüzgârları tam evin bulunduğu yerde buluşup orayı hortumun merkezine dönüştürdü. Hortumun orta yerinde hava genellikle sakin olur, ama evi büyük bir güçle dört bir yandan kuşatan rüzgâr onu kaldırdığı gibi hortumun tepesine kondurdu; ev oracıkta kaldı ve bir tüy gibi çok uzaklara sürüklendi.

Ortalığın karanlığa gömülmesine, rüzgârın çevresinde durmadan uğuldamasına karşın Dorothy havada kolayca süzöldüğünü fark etti. İlk başta ev birkaç kez fırıl fırıl döndü, bir seferinde iyice yana yattı, ama çok geçmeden Dorothy beşiğinde usul usul sallanan bir bebek gibi hissetmeye başladı.

Toto bundan hiç hoşlanmamıştı. Odanın içinde bir oraya bir buraya koşuyor, havlayıp duruyordu; ama Dorothy yerde sesini çıkarmadan oturuyor, başına gelecekleri merak ediyordu.

Toto bir keresinde döşemedeki açık kalmış kapağa

fazla yaklaşınca deliğe düşüverdi; küçük kız önce onu yitirdiğini sandı. Ama çok geçmeden delikten yukarı uzanan kulağını gördü, havanın güçlü basıncı onu yukarıda tuttuğu için düşmekten kurtulmuştu. Dorothy emekleyerek deliğe kadar gitti, Toto'yu kulağından tuttuğu gibi odanın içine çekti, sonra da bir daha böyle bir kaza olmasın diye döşeme kapağını kapattı.

Saatler ilerledikçe Dorothy korkuyu yüreğinden attı; ne ki kendini çok yalnız hissediyordu, rüzgâr da o kadar büyük bir uğultuyla esiyordu ki kulakları nerdeyse sağır olacaktı. İlk başlarda ev yeniden aşağıya düşecek olursa paramparça olur muyum diye geçiriyordu aklından, ama saatler geçti ve korkunç bir şey olmadı, işte o zaman kaygılanmayı bıraktı, geleceğin neler getireceğini sakın sakın beklemeye karar verdi. Sonunda iki yana sallanıp duran döşemede emekleyerek yatağına kadar gidip yattı; Toto da onu izleyip yanına uzandı.

Dorothy, evin sallanıp durmasına ve rüzgârın uğultusuna karşın çok geçmeden gözlerini kapayıp derin bir uykuya daldı.

2

Mıncırıklar'la Buluşma

Dorothy o kadar ani ve şiddetli bir sarsıntıyla uyandı ki o yumuşak yatakta yatıyor olmasaydı bir yerine bir şey olabilirdi. Sarsıntının etkisiyle soluğunu tutup nedenini anlamaya çalıştı; Toto da soğuk küçük burnunu onun yüzüne değdirerek içli içli iniledi. Dorothy yatağından kalkınca evin artık kımıldamadığını fark etti; evin içi artık karanlık da değildi, pencereden içeriye dolan parlak gün ışığı küçük odayı aydınlatmıştı. Dorothy peşinden gelen Toto'yla birlikte yataktan fırladığı gibi koştu, kapıyı açtı.

Küçük kız çevresine bakınca şaşkınlıktan bir çığlık attı, önüne serilen harikulade manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hortum, evi görülmemiş güzellikteki bir ülkenin ortasına usulca —elbette bir hortum için usulca— kon-
durmuştu. Her taraf yemyeşil çimenlerle örtülü, gör-
kemli ağaçlar nefis meyvelerle yüklüydü. Her yer göz ka-
maştırıcı çiçek yataklarıyla kaplıydı, parlak tüylü nadir
kuşlar ağaçların ve çalılıkların arasında cıvıldaşıp ötüşerek
uçuyorlardı. Biraz ileride küçük bir dere uzun zaman
küpür bozkırlarda yaşamış küçük kızın kulağına çok
hoş gelen bir çağılıyla iki yeşil yakanın arasından ısıltı-
lar saçarak hızla akıyordu.

Küçük kız bu tuhaf ve gözalıcı manzaraya hevesle
bakarken, hayatında gördüğü en acayip birtakım in-
sanların kendisine doğru geldiğini fark etti. Her zaman
görmeye alışkın olduğu yetişkinler kadar iri değildiler,
ama çok ufak tefek oldukları da söylenemezdi. Aslına
bakılırsa, yaşına göre gelişkin bir kız olan Dorothy'den
daha kısa değillerdi, gel gör ki ondan çok daha yaşlı gö-
rünüyorlardı.

Üçü erkek, biri kadındı; hepsi de tuhaf giysiler için-
deydi. Kımıldadıkça kenarlarına takılı minicik çanların
çingil çingil çingildadığı, başlarının üstünde otuz san-
tim kadar yükselen sivri uçlu, yuvarlak şapkaları vardı.
Erkeklerin şapkaları mavi, ufarak kadının şapkası ise
beyazdı; kadın omuzlarından akordeon gibi sarkan be-
yaz bir elbise giymişti. Elbise güneşte elmas gibi parılda-
yan minik yıldızlarla bezeliydi. Erkekler şapkalarıyla bir
tonda mavi giysiler giymişti, parlak çizmelerinin kıvrık
konçları da maviydi. Dorothy, ikisinin sakallı olduğunu
görünce erkeklerin Henry Amca kadar yaşlı olduklarını

düşündü. Ama ufak tefek kadın besbelli çok daha yaşlıydı. Yüzü buruş buruştu, saçları nerdeyse apak olmuştu, güçlkle yürüyordu.

Dorothy'nin kapının ağzında dineldiği eve yaklaştıklarında durup aralarında fısıldaştılar, daha fazla yaklaşılmaktan çekiniyor gibiydiler. Ama ufak tefek yaşlı kadın Dorothy'nin yanına geldi, yerlere kadar eğilerek selam verdi ve tatlı bir sesle dedi ki:

“Mıncırıklar'ın ülkesine hoş geldin, yüce Büyücü. Doğu'nun Kötü Kalpli Cadısı'nı öldürüp halkımızı kölelikten kurtardığın için sana binlerce teşekkür borçluyuz.”

Dorothy bunu duyunca çok şaşırıldı. Bu ufarak kadının kendisine neden büyücü demişti, hem Doğu'nun Kötü Kalpli Cadısı'nı öldürdüğünü söylerken ne demek istemiş olabilirdi? Dorothy bir hortumun evinden çok uzaklara taşıdığı masum, kendi halinde küçük bir kızdı, üstelik hayatı boyunca hiçbir şey öldürmemişti.

Ama ufarak kadın belli ki ondan bir yanıt bekliyordu; o yüzden Dorothy biraz duraksadıktan sonra, “Çok naziksınız,” dedi, “ama yanılıyor olmalısınız. Ben kimseyi öldürmedim ki.”

Ufarak yaşlı kadın bir kahkaha patlatıp, “Evin öldürdü, canım,” diye yanıt verdi, “aynı kapıya çıkar.” Evin köşesini göstererek, “Bak!” diye devam etti, “Tahta parçalarının arasından fırlamış iki ayağı hâlâ görünüyor.”

Dorothy bakar bakmaz korkulu bir çığlık attı. Gerçekten de evin yaslandığı büyük kirişin hemen kenarından sivri burunlu gümüş ayakkabılar içinde iki ayak fırlamıştı.

Dorothy, dehşet içinde ellerini kavuşturarak, “Vah, vah! Vah, vah!” diye bağırdı. “Ev üstüne düşmüş olsa gerek. Ne yapacağız şimdi?”

Ufarak kadın istifini bozmadan, “Elimizden bir şey gelmez,” dedi.

“Peki, kimdi bu?” diye sordu Dorothy.

“Dedim ya, Doğu’nun Kötü Kalpli Cadısı’ydı,” diye yanıtladı ufarak kadın. “Bütün Mıncırıklar’ı yıllarca boyunduruk altında tuttu, gece gündüz köle gibi çalıştırdı. Mıncırıklar artık özgür, yaptığın iyilikten ötürü sana minnet duyuyorlar.”

“Kim bu Mıncırıklar?” diye sordu Dorothy.

“Şimdiye kadar Kötü Kalpli Cadı’nın hüküm sürdüğü bu Doğu Ülkesi’nde yaşayan insanlar.”

“Sen de bir Mıncırık mısın?” diye sordu Dorothy.

“Hayır, ama Kuzey Ülkesi’nde yaşamama karşın onların dostuyum. Mıncırıklar Doğu’nun Cadısı’nın öldüğünü görünce bana ayağına tez bir ulak gönderdiler, ben de koşup geldim. Ben Kuzey’in Cadısı’yım.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Dorothy. “Gerçekten cadı mısın?”

“Evet, cadıyım ben,” diye yanıtladı ufarak kadın. “Ama iyi kalpli bir cadıyım, insanlar sever beni. Gel gör ki buralarda saltanat sürmüş olan Kötü Kalpli Cadı kadar güçlü değilim, yoksa bu insanları ben özgür kılardım.”

Gerçek bir cadıyla karşılaşmaktan biraz ürkmüş görünen kız, “Ama ben bütün cadıları kötü kalpli sanırdım,” dedi.

“Yok, hayır, büyük bir yanılğı bu. Koskoca Oz Ülke-

si'nde yalnızca dört cadı vardı; bunların ikisi, Kuzey'de ve Güney'de yaşayanlar iyi kalpli cadılardır. Bunun doğru olduğundan eminim, çünkü onlardan biri benim, yanılmam olanaksız. Doğu'da ve Batı'da yaşayanlar ise gerçekten de kötü kalpli cadılardı; ama şimdi sen onlardan birini öldürdüğüne göre bütün Oz Ülkesi'nde tek bir Kötü Kalpli Cadı kaldı, o da Batı'da yaşayan cadı.”

Dorothy, şöyle bir düşündükten sonra, “Ama,” dedi, “Em Teyze'm bütün cadıların yıllar önce öldüğünü söylemişti.”

“Em Teyze de kim ola?” diye sordu ufarak yaşlı kadın. “Kansas'ta yaşayan teyzem, ben oradan geldim.”

Kuzey'in Cadısı başını önüne eğdi, gözlerini yere dikti, anlaşılan bir süre düşündü. Sonra birden başını kaldırıp, “Kansas'ın nerede olduğunu bilmiyorum, o ülkenin adını hiç duymadım,” dedi. “Ama söyle bakalım, uygar bir ülke mi Kansas?”

“Ah, elbette,” diye yanıtladı Dorothy.

“O zaman durum anlaşıldı. Bildiğim kadarıyla uygar ülkelerde cadı madı, büyücü müyücü kalmadı. Ama biliyor musun, Oz Ülkesi bir türlü uygarlaşamadı, çünkü dünyanın geri kalanıyla bağlantımız yok. O yüzden bizde hâlâ cadılar ve büyücüler var.”

“Büyücüler kim?” diye sordu Dorothy.

Cadı, sesini alçaltarak, “Oz, Yüce Büyücü'dür,” diye yanıtladı. “Topumuzdan daha güçlüdür. Zümrüt Kent'te yaşar.”

Dorothy tam bir şey daha soracaktı ki, orada seslerini çıkarmadan duran Mıncırıklar birden yeri göğü

inleterek Kötü Kalpli Cadı'nın yattığı köşeyi gösterdiler.

Ufarak yaşlı kadın, "Ne oldu?" diye sorduktan sonra gösterdikleri yere bakıp gülmeye başladı. Ölü Cadı'nın ayakları gözden kaybolmuş, geride gümüş ayakkabılardan başka bir şey kalmamıştı.

Kuzey'in Cadısı, "O kadar yaşlanmıştı ki güneşin altında kuruyup gitti," diye açıklamaya çalıştı. "İşi bitti artık. Ama gümüş ayakkabılar senin olsun, bundan sonra sen giyersin." Uzanıp ayakkabıları aldı, tozlarını silkeledikten sonra Dorothy'ye verdi.

Mıncırıklardan biri, "Doğu'nun Cadısı bu gümüş ayakkabılarla övünç duyardı," dedi, "bunlarda bir tılsım var, ama nasıl bir şey olduğunu hiç anlayamadık."

Dorothy içeri girip ayakkabıları masanın üstüne bıraktı. Sonra yeniden Mıncırıklar'ın yanına gelip dedi ki:

"Hemen teyzemle amcamın yanına dönmeliyim, kimbilir beni ne kadar merak etmişlerdir. Ama nasıl geri döneceğimi bilmiyorum, bana yardım eder misiniz?"

Mıncırıklar'la Cadı önce birbirlerine, sonra Dorothy'ye bakıp başlarını salladılar.

"Doğu'da, buraya pek uzak olmayan uçsuz bucaksız bir çöl var," dedi içlerinden biri, "ama oradan sağ çıkan olmadı."

"Güney'de de öyle," dedi bir başkası. "Orayı gözlerimle gördüm. Güney, Bozukluklar'ın ülkesidir."

Üçüncü Mıncırık, "Batı'nın da farklı olmadığı söyleniyor," dedi. "Uyuruyanıklar'ın yaşadığı o ülkede Batı'nın Kötü Kalpli Cadısı hüküm sürüyor, karşısına çıkacak olursan seni kölesi yapar."

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Muhteşem

OZ

Büyücüsü

Biricik köpeği Toto'yla beraber, Kansas'ta çıkan korkunç bir kasırgayla çok uzaklara, Oz'un büyüdü ülkesine savrulan Dorothy sonsuza dek kaybolduğunu düşünür. Evine dönebilmek için sarı tuğlalı yolu izleyip Zümrüt Kent'e ulaşmalı, muhteşem ve gizemli Oz Büyücüsü'nü bulup ondan yardım istemelidir. Dorothy çok şanslıdır ki yolda karşılaştığı Teneke Oduncu, Korkuluk ve Aslan'la dost olur ve hep birlikte, tuhaf olduğu kadar zorlu, keşiflerle dolu ve unutulmaz bir maceraya atılırlar.

Yayımlandığı 1900 yılından bu yana yediden yetmişe her yaşta okuru büyüleyen klasiklerden *Muhteşem Oz Büyücüsü* Celâl Üster'in eşsiz çevirisiyle Türkçede!

roman

YAŞ 10 11 12 +

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-4717-5

9 789750 747175